



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **L. P.**, narozená X, občanka Ukrajiny
trvale bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-12552-9/ČJ-2018-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 8. 11. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-12552-9/ČJ-2018-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 3. 2018, č. j. KRPS-185581-55/ČJ-2016-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, přičemž doba k vycestování jí byla určena

v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně v podané žalobě předně v obecné rovině namítala, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností, čímž měl porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukázala na povinnost správního orgánu dle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž v projednávané věci správní orgán dle názoru žalobkyně zjišťoval pouze skutečnosti v její neprospěch, nikoliv v její prospěch. Správní orgán rovněž porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně. Žalobkyně má dále za to, že žalovaná se nesprávně vypořádala s odvolacími námitkami.
3. V souvislosti s uvedenými zásadami žalobkyně namítala nepřiměřenost uloženého opatření, a to ve vztahu k jeho formě i délce. Uložené opatření podle žalobkyně neodpovídá okolnostem případu, poukázala přitom především na to, že žalobkyně v řízení plně spolupracovala. Má za to, že správní orgán měl přistoupit na smírné řešení sporu a umožnit žalobkyni dobrovolně opustit území. Správní orgán měl vzít při hodnocení přiměřenosti do úvahy i následky, které bude mít uložené opatření na život žalobkyně, předně negativní dopad na možnost cestování po území EU v budoucnu. Namítá, že neměla možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem, a zejména pak k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, v důsledku čehož správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgán měl postupovat v otázce přiměřenosti podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňové rozhodnutí pak považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť zde správní orgán I. stupně pouze uvádí hlediska nastíněná § 174a zákona o pobytu cizinců, ale možnými důsledky vyhoštění na život žalobkyně se nikterak nezabývá. Rozhodnutí proto shledává formalistickým. Je toho názoru, že odůvodnění otázky přiměřenosti nemůže stát pouze na argumentu, že žalobkyně má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit. Namítá, že nebylo vzato v úvahu, že žalobkyně má povolen legální pobyt na území Polska. Ztráta možnosti pobývat na území Polska je pak nepochybně zásahem do soukromého života žalobkyně.
4. Žalobkyně dále namítala otázku samotné účelnosti rozhodnutí, neboť krátce po zahájení řízení opustila území ČR. Považuje proto uložené opatření za nadbytečné, neboť cíle opatření bylo již dosaženo a ochrana zájmů společnosti již uložení správního vyhoštění nevyžaduje, a to navíc za situace, kdy jeho uložení žalobkyni zatěžuje nad únosnou míru. Upozornila na to, že ačkoliv se po celou dobu řízení zdržuje mimo území ČR, lhůta vyhoštění jí počne běžet až skončením řízení, má proto za to, že žalovaný měl při rozhodnutí o odvolání délku vedeného řízení zohlednit a do přijatého opatření ji promítnout.
5. Ve vztahu k délce uloženého správního vyhoštění dále namítla, že tato nebyla přezkoumatelně zdůvodněna. Poukázala na to, že správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici. Má za to, že stanovená délka není odůvodněna okolnostmi případu, neboť žalobkyně pouze několik dní údajně nelegálně pracovala, nemá trestní minulost, nedopustila se žádného přestupku. Uzavřela, že není zřejmé, na základě čeho správní orgán I. stupně uložil správní vyhoštění právě v takové délce.

6. Žalobkyně rovněž brojí i proti lhůtě poskytnuté k opuštění území, kterou považuje za zcela nedostatečnou a její délku opětovně za nedostatečně zdůvodněnou. Připustila, že vlastní cestovní pas a má dostatek prostředků, aby mohla vycestovat, avšak v poskytnuté 10denní lhůtě nestačí nejen obstarat jízdenku, ale též vyřídit veškeré náležitosti spojené s odjezdem, tj. ukončit ostatní právní vztahy.
7. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového. Má za to, že v napadeném rozhodnutí se podrobně k věci vyjádřila, přezkoumatelným způsobem zdůvodnila naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a vypořádala se rovněž i s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Poukázala též na to, že žalobkyně nespřávně uvádí, že jí bylo uloženo vyhoštění v délce 12 měsíců, neboť délka vyhoštění byla stanovena u spodní hranice zákonného rozpětí na dobu 6 měsíců. Skutečnost, zda žalobkyně v průběhu správního řízení vycestovala, není zákonným důvodem pro jeho zastavení, protiprávní jednání žalobkyně odůvodňuje její vyhoštění, od vyhoštění nelze upustit, přičemž se v daných souvislostech jeví jako přiměřené opatření. Neshledala žádné porušení zákonných ustanovení, navrhla proto žalobu zamítnout.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla přistižena dne 26. 5. 2019 při práci v rámci pobytové kontroly provedené hlídkou cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje v Žiželicích ve výrobních prostorách areálu společnosti C. f. c. (dále jen „společnost C“). Personální oddělení společnosti C hlídce předložilo pracovní smlouvu žalobkyně dokládající její vztah ke společnosti H. M. M. A. s.r.o. (dále jen „agentura“). Byla též pořízena fotografie žalobkyně i fotografie jejího pasu.
9. Ještě téhož dne bylo se žalobkyní zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V rámci svého výsledku tlumočeného z ukrajinského jazyka žalobkyně uvedla, že nežádá o advokáta, protože se za něj musí platit a ona se nechce vrátit na Ukrajinu s dluhy. Dále uvedla, že do ČR přijela cca před týdnem pravidelnou linkou Č. – P. a v neděli 22. 5. 2016 nastoupila do zaměstnání. Přijeli s ní i lidé z okolních vesnic, z jejího okresu ve firmě pracují tři další. Bylo jí řečeno, že v Polsku je těžká práce, takže i když má platné polské vízum vyřízené agenturou, je stejně jako ostatní do ČR. Přes Polsko jen přejeli. Do ČR si přijela vydělat peníze na svou léčbu, již 7 let má žaludeční vřed a musí brát léky. Poté se k výsledku dostavil substitut zástupce žalobkyně a žalobkyně již odmítla dále vypovídat s tím, že více již k věci uvést nemůže a že zde již není žádná skutečnost, kterou by správní orgán nebyl schopen zjistit a ověřit a která by byla pro řízení důležitá.
10. Ve spise je dále založena smlouva o provedení práce (patrně předložená společností C či zástupcem žalobkyně) uzavřená mezi společností P. S. Z. O.O. (dále jen „společnost P“) jako zaměstnavatelem a žalobkyní, podle níž žalobkyně bude pro samostatně provádět manuální práce ve výrobě v objektech firmy na území Polska, přičemž je povoleno provádět práce i na území jiného státu. Žalobkyně bude práce provádět bez přímého dohledu a vedení zaměstnavatele a jeho smluvního partnera od 25. 5. 2016 do 25. 5. 2018 za 1 700 zlotých měsíčně. Předložen byl dále nedatovaný dodatek ke smlouvě o provedení práce, podle něž byla žalobkyně vyslána na služební cestu do ČR na pracoviště agentury za účelem provedení manuální práce ve výrobě. Založen byl také seznam osob vykonávajících směnu dne 26. 5. 2016, v němž byla uvedena i žalobkyně a polsky psaný cestovní příkaz společnosti P ke služební cestě žalobkyně do České republiky k agentuře

na dobu od 25. 5. do 31. 6. 2016. Úřad práce ČR na dotaz správního orgánu I. stupně dne 8. 7. 2016 sdělil, že žalobkyně nemá vydáno povolení k zaměstnání. Dotazem na společné centrum policejní spolupráce s Polskem byly získány informace z polských evidencí, podle nichž bylo pracovní vízum žalobkyně vydáno na základě potvrzení o jejím zaměstnání u zaměstnavatele M. K. A. a podle nichž se společnost P zabývá převážně vyhledáváním pracovních míst a získáváním a dodáváním pracovníků.

11. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, závazné stanovisko ze dne 31. 1. 2017 ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého je vycestování žalobkyně možné, neboť důvody podle § 179 zákona o pobytu cizinců pro nemožnost vycestovat neshledalo. V Č. oblasti, odkud žalobkyně pochází, k žádným konfliktům nedochází, žalobkyně přitom neuvedla ani žádné jiné důvody, pro něž by její vycestování nebylo možné.
12. Dne 6. 2. 2017 byl zástupce žalobkyně správním orgánem I. stupně vyrozuměn o tom, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění bylo ukončeno. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů. V reakci na toto vyrozumění zástupce žalobkyně namítl, že řízení je vedeno zcela nedůvodně, protože žalobkyně zde prováděla řádně ohlášenou pracovní činnost, k níž měla všechna nezbytná povolení, což dokládají žalobkyní předložené listiny a obchodní smlouvy. Namítl, že podle žalobkyně dosud nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, jelikož se správní orgán řádně nezabýval obsahem smluv, a že s ohledem na její pobytové oprávnění na území Polska by bylo uložení správního vyhoštění zcela nepřiměřeným zásahem do jejího života. Podle žalobkyně podklady ve správním spise neskýtají dostatečný základ pro rozhodnutí o správním vyhoštění, a pokud by měl správní orgán jiný názor, navrhuje doplnit dokazování výsledkem subjektů, s nimiž spolupracovala, aby byly náležitě objasněny okolnosti, za nichž se ocitla na území ČR.
13. V návaznosti na to správní orgán I. stupně vyslechl za přítomnosti zástupce žalobkyně jednatelku agentury, která uvedla, že veškeré listiny (docházku, pracovní smlouvy) týkající se tohoto případu předali v rámci prováděné kontroly Inspektorátu práce pro Středočeský kraj. V daném případě agentura zprostředkovala zaměstnance polské společnosti P (včetně žalobkyně) pro českou společnost C. To, zda zaměstnanci byli dlouhodobě zaměstnáni v Polsku, neřešila a ke skutečnosti, že podle dodatku smlouvy měla být žalobkyně vyslána na pracoviště agentury od 25. 5. 2016, avšak ve skutečnosti pracovala u společnosti C od 22. 5. 2016, se svědkyně nedokázala vyjádřit s tím, že možná je to chyba. Dále správní orgán I. stupně vyslechl zástupkyni agentury ve společnosti C, která uvedla, že vedle zaměstnání u společnosti C má smlouvu i s agenturou, na základě níž jako koordinátorka funguje jako prostředník mezi personálním oddělením a zaměstnanci, kterým předává informace kdy, kam a na jakou pozici mají nastoupit. Svědkyně však uvedla, že společnost P nezná, sama nemá nic společného s „papírováním“ a osobně si nevzpomíná ani na žalobkyni s tím, že někteří zaměstnanci pracují u společnosti C třeba jen jeden den. Dále pak popsala výrobní činnosti ve společnosti C. Správní orgán I. stupně dále opakovaně vyžádal závazné stanovisko ze dne 29. 9. 2017 ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého je vycestování žalobkyně i nadále možné, žalobkyni totiž nehrozí v zemi původu žádné nebezpečí a sama ani neuvedla žádné okolnosti, z nichž by bylo možné dovozovat zásah do jejího soukromého a rodinného života.
14. Dne 15. 2. 2018 byl znovu vyrozuměn zástupce žalobkyně o ukončení shromažďování

podkladů pro rozhodnutí a byla mu dána lhůta pro možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Protože se již žalobkyně nevyjádřila, správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 29. 3. 2018 ve věci rozhodl a uložil žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie v délce 6 měsíců, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jí byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul průběh správního řízení a uvedl podklady, z nichž při svém rozhodnutí vycházel. Dospěl k závěru, že žalobkyně naplnila podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť má provedeným dokazováním za prokázané, že byla jako cizinka zaměstnána bez povolení k zaměstnání v přípravě výroby potravinářských výrobků ve společnosti C po dobu 5 dnů, přičemž v činnosti hodlala pokračovat i nadále, ačkoliv je podmínkou výkonu zaměstnání získání povolení. V daném případě se jedná podle správního orgánu I. stupně o obcházení platných vnitrostátních právních norem. Vyslání zaměstnance polské společnosti k poskytování služeb českému odběrateli zprostředkované přes několik dalších společností se jeví jako účelové obcházení zákona. Žalobkyně podle smluv měla pracovat na pracovišti agentury, která však nic nevyrábí, a nikoliv u společnosti C. Nedošlo zde tak k plnění závazků polské společnosti P k odběrateli, ale ke skrytému prodeji pracovní síly. Řetěžením smluv byl ztracen charakter vyslání k provedení konkrétního úkonu. Dále se správní orgán I. stupně zabýval otázkou, zdali by vyhoštění žalobkyně představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že nikoliv. Zohlednil zejména to, že žalobkyně zde pobývala poměrně krátce a za tu dobu zde nemohla navázat žádné společenské ani kulturní vazby bránící jí v návratu na Ukrajinu. Žalobkyně je v produktivním věku, není mladistvým ani seniorem, a pokud zmiňovala, že se léčí se žaludečními vředy, zároveň u výsledku uváděla, že se cítí zcela zdráva. Správní orgán I. stupně dále odkázal na závěry závazných stanovisek Ministerstva vnitra s tím, že neshledal důvody, které by vycestování znemožňovaly. Stanovenou dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, odůvodnil jednak krátkostí a jednorázovým charakterem porušení zákona ze strany žalobkyně, které je však zásadní, a vyžaduje proto uložení vyhoštění. Při horní hranici v trvání 5 let za přiměřenou dobu zákazu pobytu považuje dobu 6 měsíců. Počátek běhu této doby navázal v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na okamžik, kdy žalobkyně pozbyde oprávnění pobývat na území České republiky, neboť právě od toho okamžiku již žalobkyně na území pobývat nemůže. Doba k vycestování v délce 10 dnů pak stanovil proto, že žalobkyně by se již neměla na území zdržovat, protože jí již vypršela platnost polského víza, jímž disponovala. Souběžným rozhodnutím byla žalobkyni také uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou.

15. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnila vyjma totožných odvolacích námitek jako v žalobě, i námitku nedostatečného a nepřezkoumatelného posouzení otázky možnosti jejího vycestování, a to především ve vztahu k hrozícímu nebezpečí vážné újmy v případě vrácení do země jejího státního občanství, kde probíhá ozbrojený konflikt. Dále pak také argumentovala tím, že polský zaměstnavatel byl oprávněn zajišťovat splnění svých závazků svými zaměstnanci bez ohledu na to, jaké mají občanství a zda mají nějaké pracovní povolení (postačí, jsou-li oprávněni pracovat pro polského zaměstnavatele). Na tom nic nemění ani řetězení smluvních vztahů, které je zcela legální. Není ani pravdou, že by

polské vízum neopravňovalo k práci na území ČR, vízum není omezeno na území jediného státu, ale na jediného zaměstnavatele. Dále pak podrobně citovala z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2017, č. j. 44 A 33/2017-25, a konstatovala, že byla v rámci standardních obchodních vztahů vyslána svým zaměstnavatelem, aby plnila jeho zakázku, přičemž pokud by došlo k porušení povinností, tak ne z její strany, když byla svým zaměstnavatelem ujištěna, že výkon práce v ČR je legální.

16. S ohledem na obsah odvolací argumentace žalobce požádala žalovaná Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazných stanovisek ze dne 31. 1. 2017 a 29. 9. 2017. Ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 18. 9. 2019 potvrdil. Uzavřel, že v současné době neexistují důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly nucené vycestování žalobkyně do země, jejímž je státním občanem a podotkl, že pokud žalobkyně sama nehovořila o konkrétních obavách z návratu, nemůže rozhodně očekávat, že takové obavy bude domýšlet místo ní správní orgán. Nebyla-li schopna své obavy popsat, evidentně žádné nemá. V oblasti, v níž žalobkyně má trvalý pobyt, probíhá všední život bez vážnějších problémů, potřebné veřejné služby i činnost státních orgánů jsou zajištěny.
17. Zástupce žalobkyně byl dne 27. 9. 2019 vyrozuměn o doplnění spisového materiálu o stanovisko ministra vnitra včetně podkladů pro jeho vydání a byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro seznámení se se stanoviskem a vyjádření se k podkladům. Žalobkyně tohoto práva nevyužila.
18. Žalovaná následně vydala dne 29. 10. 2019 žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Shledala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečným podkladovým materiálem. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaná v první řadě uvedla, že v řízení byly zjištěny všechny potřebné skutečnosti a žalobkyně dostala možnost se k nim vyjádřit. Skutkový stav tak byl v potřebném rozsahu zjištěn a závěr správního orgánu I. stupně odpovídajícím způsobem odůvodněn. Vytýkané protiprávní jednání žalobkyně bylo správně podraženo pod § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobkyně byla zaměstnána na území ČR bez povolení k zaměstnání, ačkoliv jeho vydání bylo nutnou podmínkou výkonu práce. Žalobkyně při svém výsledku uvedla, že do ČR přicestovala přímo z Ukrajiny a že k výkonu práce do společnosti C nastoupila dne 22. 5. 2016, přičemž nezmínila žádné dokumenty, na základě nichž začala v ČR pracovat, což by přitom nepochybně učinila, pokud by v době nástupu do zaměstnání byla jejich držitelem. Smlouva o provedení práce přitom měla být podepsána dne 24. 5. 2016 a její dodatek dne 25. 5. 2016, přičemž posledně uvedeného dne měla být žalobkyně vyslána i na služební cestu. Proto se žalovaná nemohla ztotožnit s tím, že žalobkyně byla vyslána na území ČR jako pouhý zaměstnanec polského zaměstnavatele. Žalobkyně na danou pracovní činnost potřebovala pracovní povolení a nevztahovala se na ni ani výjimka upravená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 88/2016 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jelikož v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS, se tato výjimka vztahuje na případy vyslání pracovníků za účelem poskytnutí pracovní síly jen za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel své sídlo, takže sami neusilují o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatel tak může postupovat jen v rámci odlehčovacího opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemůže však fungovat jako faktická agentura práce, která by bez jakékoliv kontroly ze strany českých správních

orgánů pouze vysílala příslušníky třetích států do ČR jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívala k vlastní činnosti. Podle žalované je klíčové, že žalobkyně nevykonávala svou hlavní činnost u polského zaměstnavatele a přicestovala za účelem zaměstnání do ČR, přičemž o pracovní příležitosti v ČR se dozvěděla již na Ukrajině. Pracovní činnost pak zahájila dříve, než podepsala pracovní smlouvu a dodatek s polskou společností. Z toho podle žalované vyplývá, že smlouva byla uzavřena výlučně s cílem legalizovat pracovní činnost žalobkyně na území ČR, což ostatně dokládá i zjištění, že polské pracovní vízum žalobkyně bylo vydáno pro výkon práce u jiného zaměstnavatele, než u společnosti P. Činnost společnosti P tak nespadala pod výjimku podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ale pod činnost vyžadující podle § 95 odst. 1 téhož zákona povolení k zaměstnání od Úřadu práce ČR. Takovým povolením však žalobkyně nedisponovala, a proto byla na území ČR zaměstnána bez povolení, což je důvodem pro uložení správního vyhoštění, aniž by bylo podstatné, zda žalobkyně o této povinnosti věděla nebo zda byla svým zaměstnavatelem utvrzována o opaku. I žalovaná proto zastává názor, že v daném případě se jednalo pouze o snahu obcházet zákon zneužitím ustanovení § 98 písm. k) za pomoci formálně vytvořených smluvních dokumentů předstírajících vyslání žalobkyně zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU, ačkoliv ve skutečnosti šlo o poskytnutí pracovní síly v rámci agenturního zprostředkování práce. To ostatně potvrzují i zjištění o předmětu činnosti společnosti P a svědecká výpověď jednatelky agentury.

19. K námitkám žalobkyně dále žalovaná konstatovala, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu žádný prostor pro uvážení, zda cizince vyhostí či nikoliv, přičemž v situaci, kdy žalobkyně disponuje platným polským vízem, nelze ani postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobkyně namítala, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval přiměřeností rozhodnutí o vyhoštění či že se kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval pouze po formální stránce, se žalovaná ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a odkázala přitom zejména na to, že žalobkyně potvrdila zcela normální život na Ukrajině, za krátkou dobu nemohla v ČR navázat žádné podstatné vazby a sama ani žádné překážky vycestování neuvedla. Výtky žalobkyně jsou zcela obecné, nepodložené, a proto nedůvodné, a to i ve vztahu k čl. 8 Úmluvy. Ve vztahu k tvrzené nedostatečně posouzené možnosti vycestování žalobce a absenci podkladů žalovaná uzavřela, že správní orgán I. stupně si řádně a v souladu s požadavkem § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, na jehož základě rozhodoval a které bylo posléze v odvolacím řízení potvrzeno závazným stanoviskem ministra vnitra. Pokud jde o dobu zákazu pobytu, zvolenou dobu v trvání 6 měsíců ani žalovaná nepovažuje za nepřiměřenou, postup odpovídá běžné správní praxi a reflektuje krátkou dobu výkonu práce a současnou závažnost protiprávního jednání. Žalovaná neshledala pochybení ani v době stanovené k opuštění území, neboť v době zahájení řízení žalobkyně disponovala platným cestovním dokladem, za dobu svého pobytu nenavázala žádné zásadní kulturní a sociální vazby a ani žalobkyně neuvedla konkrétní záležitosti, které by nebyla schopna ve lhůtě pro vycestování obstatat. Správnímu orgánu je z jeho činnosti známo, že cestu z ČR na Ukrajinu lze bezproblémově uskutečnit maximálně do 3 dnů. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 29. 10. 2019.
20. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené a přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích

uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

21. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správního spisu.
22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
23. Pokud žalobkyně v první řadě namítá, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti i v její prospěch, nelze jí přisvědčit. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré potřebné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci beze všech pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tak i (v rozsahu, v němž jim to žalobkyně dovolila) k otázce přiměřenosti daného postupu. Žalobkyně uplatnila prvou námitku ve velmi obecné rovině, nevymezila, v čem konkrétně spatřuje nedostatek zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů a nenavrhuje žádný důkaz. Správní orgány nejsou povinny z vlastní iniciativy vyhledávat pouze okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, pokud si byla snad žalobkyně takových skutečností vědoma, měla je již v řízení před správním orgánem I. stupně tvrdit. V této souvislosti je nutno zmínit, že ani v žalobě však žalobkyně žádnou takovou konkrétní skutečnost, která měla být v její prospěch zjištěna, neuvádí. Lze jen podotknout, že žalobkyně sama ve svém odvolání zmiňovala, že polské pracovní vízum je omezeno na jednoho konkrétního zaměstnavatele. Žalobkyně však dokládala pracovní smlouvu k jinému polskému zaměstnavateli, než pro nějž měla pracovní vízum vydáno. I kdyby tomu tak ovšem nebylo, soud se ztotožňuje se žalovanou i v tom, že prokázaný výkon práce žalobkyní v ČR neodpovídal podmínkám, za nichž je výkon práce zaměstnance společnosti z jiného členského státu EU v ČR přípustný bez vydaného pracovního povolení pro ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS).
24. Žalobkyně dále v obecné rovině namítala, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly tak šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně, a proto má za to, že došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Tuto obecnou námitku dále rozvedla poukazem na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k formě i délce uloženého opatření. Žalovaný se otázkou přiměřenosti zabýval v napadeném rozhodnutí, ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně, odkázal na absenci vazeb žalobkyně v ČR a poukázal na pasivitu žalobkyně, pokud jde o označení konkrétních důvodů, proč by pro ni vyhoštění představovalo závažnější zásah do soukromého či rodinného života. Pokud žalobkyně shledává uložení správního vyhoštění nepřiměřeným s argumentací, že se správním orgánem plně spolupracovala, a správní orgán tak měl přistoupit ke smírné

variantě řešení věci a umožnit žalobkyni dobrovolné opuštění území České republiky, nelze jí dát za pravdu. Nutno připomenout, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců skutečně neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, zdali cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Správní orgán tak postupoval správně, pokud žalobkyni vyhostil. Není ani pravdou, že žalobkyně se správním orgánem spolupracovala, naopak žalobkyně po zásahu svého právního zástupce ukončila svou výpověď a tím znemožnila (nutno říci, že k vlastní škodě) správním orgánům zjistit většinu okolností rozhodných pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, neboť na konkrétní skutečnosti hovořící proti přijatelnosti jejího vyhoštění nepoukázala ani ve svých písemných podáních.

25. Žalobkyni rovněž nelze přisvědčit, uvádí-li, že uložené správní vyhoštění bylo neúčelné. Zcela opomíná, že správním vyhoštěním bylo postihnuto protiprávní jednání žalobkyně, kterého se prokazatelně dopustila, a proto bylo na místě správní vyhoštění uložit. Skutečnost, že žalobkyně území České republiky opustila dobrovolně, nemohla mít na správnost napadeného rozhodnutí vliv. Jak bylo zmíněno již výše, správní orgány nemají možnost volby, zdali správní vyhoštění uloží či nikoliv, proto za splnění zákonem stanovených podmínek ustanovení § 119 odst. 1 mají povinnost správní vyhoštění uložit.
26. S tvrzením žalobkyně, že neměla prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění, nemůže soud souhlasit. Žalobkyně se mohla vyjádřit především v rámci svého výsledku dne 26. 5. 2016, kdy jí byly kladeny konkrétní otázky, které by mohly osvětlit i otázku namítané nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Nelze opomenout, že žalobkyně byla rovněž opakovaně vyrozuměna a poučena o právu vyjádřit se k podkladům podle § 36 správního řádu, a to jak správním orgánem I. stupně, tak žalovanou v odvolacím řízení, avšak (s výjimkou reakce na první výzvu) ve stanovené lhůtě tak neučinila. Žalobkyni taktéž nic nebránilo vyjádřit se konkrétně ke všem rozhodným skutečnostem v průběhu celého správního řízení.
27. Pokud žalobkyně dále brojí proti napadenému rozhodnutí s tím, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštěním do soukromého a rodinného života žalobkyně a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobkyně, není tato námitka důvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
28. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které jim byly s ohledem na značně limitovanou spolupráci žalobkyně dostupné. Žalobkyně při své výpovědi dala najevo, že zde žádné podstatné okolnosti bránící jejímu návratu na Ukrajinu nejsou, o svém návratu na Ukrajinu zjevně uvažovala, když odmítla advokáta s tím, že se na Ukrajinu nechce vrátit s dluhy. Z její výpovědi současně plyne velmi krátká doba pobytu na území ČR, která skutečně nemohla vést k vytvoření jakýchkoliv pevných vazeb k ČR.

29. Na základě těchto skutečností má soud za to, že správní orgány zcela správně zhodnotily, že žalobkyně nemá na území České republiky intenzivní vazby, které by bránily jejímu vyhoštění. Vzaly přitom v úvahu i délku pobytu žalobkyně na území České republiky, kdy k její integraci do české společnosti, popř. ztrátě kořenů v domovské zemi ani dojít nemohlo. Žalovaná prezentovala svůj názor, s nímž se soud plně ztotožňuje, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak je nutné v každém jednotlivém případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na jeho vyhoštění a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Srovnatelně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015-43, konstatoval, že *„zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť ten nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do života cizince.“*
30. Nelze dát žalobkyni za pravdu, ani pokud vyjadřuje názor, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění je v podstatě stavěna na jediném kritériu, a to zdali se má cizinec kam vrátit. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zcela evidentní, že se při posuzování otázky přiměřenosti touto otázkou s ohledem na mlčení žalobkyně nezabývaly. V rámci dostupných informací se však rozhodnými otázkami zabývaly, proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak se žalobkyně mylně domnívá.
31. Žalobkyně dále prezentoval názor, že žalovaná měla zohlednit při svém rozhodnutí délku vedeného řízení ve vztahu k přijatému opatření z důvodu, že žalobkyně se po celou dobu probíhajícího řízení zdržovala mimo území ČR. Soud v této souvislosti uvádí, že do doby nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nebyla žalobkyně omezena v možnosti pobývat na území ČR, povinnost opustit území ČR vznikla žalobkyni až právní mocí rozhodnutí. Skutečnost, že žalobkyně dobrovolně opustila území České republiky již dříve, je tak v tomto ohledu zcela irelevantní.
32. Dalším žalobním bodem žalobkyně shledávala rozhodnutí nepřezkoumatelnými z důvodu nedostatečného zdůvodnění délky, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že není zřejmé, na jakém základě správní orgány vyměřily právě stanovenou délku správního vyhoštění. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně uvedl důvody, pro které bylo právě ke stanovení takové doby přistoupeno. Žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí s odůvodněním správního orgánu I. stupně ztotožnila a shledala jej dostatečně individualizovaným. Stanovenou dobu považuje za odpovídající okolnostem případu, především pak zdůraznila, že se žalobkyně dopouštěla závažného protiprávního jednání, byť bylo jen jednorázové. K tomu může soud jen dodat, že žalobkyně pracovala v České republice bez jakéhokoliv pracovního povolení, přičemž v tom hodlala pokračovat i nadále, pokud by nebyla zadržena v návaznosti na provedenou kontrolu. Soud tak nemá, co by správním orgánům v posouzení této otázky vytkl, neboť má za to, že byly posouzeny rozhodující okolnosti, a to závažnost protiprávního jednání a doba jeho trvání. Žalobkyně ostatně argumentuje proti jiné, delší době zákazu pobytu, než která byla ve skutečnosti uložena. Pokud žalobkyně v žalobě zdůrazňuje svou nulovou trestněprávní minulost, lze usuzovat, že v opačném případě by nepochybně byla doba zákazu vstupu stanovena v delším trvání. Třebaže je odůvodnění doby zákazu pobytu dosti kusé, základní

úvahy správních orgánů jsou zřejmé a při zcela minimální délce doby vyhoštění je lze tolerovat. Žalobní bod je tudíž nedůvodný.

33. Plně srozumitelné a přezkoumatelné je podle soudu i odůvodnění počátku běhu doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie. Je přirozené, že tato doba měla počít běžet od okamžiku, kdy žalobkyně pozbyla oprávnění pobývat na území České republiky, neboť to je obvykle pro cizince usilujícího o co nejdelší pobyt v České republice a bránícího se vyhoštění všemi dostupnými právními prostředky nejvýhodnější. Nebylo by ani akceptovatelné, aby zákaz pobytu běžel dříve, než příslušné rozhodnutí nabude právní moci a vykonatelnosti, tj. aby si žalobkyně využitím opravných prostředků mohla úspěšně dobu zákazu zkrátit.
34. Poslední námitka žalobkyně směřovala vůči nedostatečné lhůtě poskytnuté k vycestování, která též nebyla dle názoru žalobkyně řádně odůvodněna. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 3 stanoví dobu k vycestování v rozmezí 7 až 60 dnů. Soud má za to, že odůvodnění stanovené doby 10 dnů bylo dostatečné, když bylo uvedeno, že žalobkyně už v době vydání napadeného rozhodnutí na území ČR ani být nemůže, původně měla platný cestovní doklad a vízum a zároveň neuvedla žádné zvláštní okolnosti, které by jí ve vycestování bránily. Soud vychází z toho, že tato doba nemá sloužit k prodlužování pobytu vyhošťovaného cizince, ale jen k obstarání skutečně jen těch nejnutnějších úkonů potřebných k vycestování. Měla-li žalobkyně platný pas, přičemž šlo o to jen si zajistit cestu na nedalekou Ukrajinu snadno dostupnou vlakem, autobusem i letecky (žádnou konkrétní překážku rychlého odjezdu žalobkyně neuvádí), byla doba 10 dnů nepochybně dostatečná k obstarání všech záležitostí spojených s vycestováním. Ostatně žalobkyně sama v žalobě tvrdí, že se v podstatě po celou dobu správního řízení zdržovala mimo území České republiky, což činí její argumentaci přinejmenším rozporuplnou, ne-li až účelovou. Soud tedy ani tuto námitku neshledal nedůvodnou.
35. Vzhledem k tomu, že žádný ze vznesených žalobních bodů neshledal soud důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá na náhradu nákladů řízení právo. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. prosince 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce